

Резултати бојкота избора виде се тек у последња два месеца.

Прво, опозиције у парламенту нема, у најважнијој демократској институцији седе безимени климачи главом.

Друго, Влада која је настала из такве парламентарне већине нема никакав легитимитет, то што седе у министарским фотељама не значи да спроводе одлуке парламента већ одлуке једног човека.

Треће, све то види међународна заједница, а посебно Европска унија, која је и те како знала да ће се ово десити чим је на разговорима са опозицијом сматрала да је јако важно да и она изађе на изборе.

Четврто, ванредни парламентарни, локални и председнички избори већ су најављени за скорију будућност, што говори о томе да Вучић више не може да говори да је ово демократска земља без важне институције у парламенту – опозиције.

Пето, разговори о изборним условима већ су најављени од стране власти уз посредство Европског парламента.

Дакле, гори им под ногама и брже боље након избора који су били нефер и непоштени и на којима је учествовала нека опозиција, а власт говорила како никад већи степен демократије у нашој земљи и како опозиција има право да бојкотује јер има низак рејтинг, најављују се разговори о изборним условима.

Зашто би се хитно разговарало о изборним условима са онима који немају добар рејтинг?

С друге стране, резултати избора не постоје.

Странке и покрети који су учествовали на изборима биле су махом мање и нове стога нису ни могле остварити добар резултат, на првом месту због тога што је већина опозиционих гласача одлучила да изборе бојкотује, а на другом месту због непоштених и нефер услова.

Једини резултат избора јесте појављивање опозиције на националним фреквенцијама, два или три пута и ширење истине о аферама власти.

Два или три пута на националној фреквенцији нису довољна, а и то је један од разлога због којих се ишло у бојкот.

Закључак је јасан, бојкот лажних јулских избора био је исправна одлука.

Првобитни разлози за бојкот лажних избора у јулу били су затворени медији за опозиционе политичке актере и појединце угњетаване од стране мафијашког режима, притисци на бираче, уцене, црни џипови, дупли спискови, евиденције, позиви, претње, узурпација свих медија са националном фреквенцијом владајуће структуре, линч опозиционих политичара и активиста.

Покрет 1 од 5 милиона чији сам део била до пре неколико месеци упркос заговарању бојкота, донео је одлуку да се на изборе изађе – одлука је била погрешна.

Махинације, преваре и притисци режима, чињеница да се на лажним изборима не може урадити ништа, да два или три појављивања на националној фреквенцији не могу направити резултат у освешћивању народа доказале су да је одлука да се на такве изборе изађе била у најмању руку незрела.

Бојкот је био последица искуства у политичком деловању, а излазак на изборе искрено веровање да се другачијим наступом може остварити резултат.

Овог пута искуство је победило веру.

Чињеница да покрети и странке које су учествовале на изборима нису начиниле штету резултатима бојкота једино говори о исправности одлуке да се на лажне изборе не изађе.

На крају, предстоји нам борба за изборне услове, појединачна или заједничка, разговором или улицом.

Свако ко није спреман на заједничку борбу дужан је да се бори као појединац, а они који не могу сами дужни су да се прикључе.

Свако ко има лоше мишљење о оној опозицији која му се не допада, дужан је да прећути.

Борба за изборне услове није само борба политичких организација, већ борба свих нас, за право на избор и бољу Србију.

(Ауторка је студенткиња Факултета политичких наука)

(Данас)